

[Asger Jensen.]

dage; jeg tror, man tager fejl her. Aftenskoleloven bliver nu udnyttet i en udstrækning som aldrig tidligere, og det viser, at både unge og ældre gerne af egen fri vilje vil ofre deres aftener på dygtiggørelse — jeg tror ikke, lærlingene tager nogen skade på dette punkt.

Vi vil selvfølgelig ikke modsætte os, at sagen går i udvalg, men mener, at nu må tyngdepunktet ligge i den bebudede kommission.

A. C. Normann: Da det radikale venstres ordfører, det ærede medlem hr. Rager, er forhindret i at være tilstede, vil jeg gerne sige, at vort parti ser med glæde på, at denne kommission nu er blevet nedsat til behandling af alle de problemer, som hører ind under lærlingelovgivningingen, og vi vil også gerne medvirke ved arbejdet i et udvalg om netop de spørgsmål, som er fremdraget i de foreliggende lovforslag.

Kjeldgaard Iversen: Begge de foreliggende lovforslag er jo gengangere fra sidste samling, og jeg skal derfor nøjes med at henvise til mine bemærkninger ved første behandling i foråret. Jeg hører nu, at ministeren har nedsat en kommission; retsforbundet vil dog ikke modsætte sig, at de forslag, der nu foreligger, bliver behandlet i et folketingsudvalg, men vi forbeholder os vor stilling til efter udvalgsarbejdet.

Alfred Jensen: Det er jo betegnende for forholdene i dette land, at når det drejer sig om at lægge byrder på ungdommen, er man ikke så sen til at bestemme sig. Man kan sagtens finde ud af at forlænge tjenestetiden for ungdommen, og man kan finde frem til en beskatning selv af lærlinge fra 16 års alderen. Altså — når det drejer sig om pligter, er man hurtig i vendingen, men når det drejer sig om at yde lettelser, at træffe foranstaltninger, der fremmer og gavner ungdommen, er der en langsommelighed over arbejdstempoet, som søger sin lige.

De problemer, der er rejst i de to foreliggende lovforslag, er ikke af ny dato; de er gamle, de er gennemdiskuterede, men det eneste, regeringen formår at vise os her, er et forslag om en kommission.

Da vi i 1946—47 havde et forslag om ændring i lærlingeloven til behandling, blev det fra alle sider erkendt — også af de to nuværen-

de regeringspartier —, at der i lærlingeloven var bestemmelser, der absolut måtte ændres. Ja, det var naturligvis ikke bedre, da regeringen trådte til i 1950, og ej heller var der sket nogen ændring til det gode i 1951, men selv da kunne man ikke tage sig sammen og foretage sig noget som helst udover at afvise forslagene og rejse alle de betænkkeligheder, som kunne rejses overfor de forslag, der var stillet af mit parti og det socialdemokratiske parti.

Nu kommer man altså her og anbefaler, at problemerne behandles i en kommission. Det skal indrømmes, at der, hvad angår lærlingenes uddannelse, kan være problemer, der egner sig til dybtgående behandling. Det er et spørgsmål, om man overhovedet skal fortsætte med den nuværende uddannelsesform. Der er sket en ændring i fagenes arbejdsforhold på grund af teknikkens udvikling, og det betyder, at den lange læretid ikke mere er nødvendig. Det er derfor rimeligt at tage dette spørgsmål op til en grundig undersøgelse.

Vi kan naturligvis ikke have noget imod, at en hel del problemer omkring lærlinguddannelsen kommer til behandling i en kommission, men når det sker under former som dem, der her påtænkes, med udelukkelse af vort parti fra deltagelse i kommissionsarbejdet, så er vi betænkelige med hensyn til meningen og hensigten med en sådan kommission. Hvorfor udelukkes vort parti? Enhver kan overbevise sig om, at vi tages med i praktisk talt alt kommissionsarbejde. Når det drejer sig om forfatningen, valgloven, grundskylden, motorafgifterne, skatter såvel direkte som indirekte, præmiering af frivillig opsparing, så tages vi med i kommissions- og udvalgsarbejdet, men i dette tilfælde holdes vi udenfor. Det ønsker jeg på mit partis vegne at protestere imod og forlanger, at vi bliver taget med i dette kommissionsarbejde.

Jeg mener også, det er urimeligt, at man ved at nedsætte en kommission udskyder løsningen af to meget vigtige problemer, nemlig spørgsmålet om lærlingenes ferie og spørgsmålet om deres arbejdstid og dag-skolen. Det er problemer, som skal løses. Feriespørgsmålet må jo løses allerede nu. De voksne arbejdere har fået en ferieordning, som er langt bedre end lærlingenes. Med det kendskab, jeg har til kommissionsarbejde, formoder jeg ikke, at man allerede i denne samling skulle kunne nå frem til en løsning;